

И всички позиваваме неговия гнет — и ние, и нашите бащи, и живелите преди тях. Всекой е опитвал неговия живлав камшик и железните му лапи. Да, деца, па след нас иде и вашия ред . . . Ами че вие н сега вече чувствувате неговия гнет!

Е, виждам, че се интересувате, ще ви го кажа най сегне . . . Ами че тоя иеумолим деспот е самия живот, деца!

II

ПОСЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ.

Наверно мнозина от ония, които беха там, още помнят неговото последно желание.

Той слушаше със смирение думите на свещеника и едва ли разбираше нещо. Лицето му беше изгубило своя човешки вид — до толкова то беше променено. В очите му светеше непобедимо и страшно безумие. Може би в тоя момент той мислеше само за смърта или — вищо не мислеше.

Поискаха най сетне да узнаят неговото последно желание. „Искам да намажете вжето със сапун“ заяви нещастникът скромно и умолително. И, когато го окачиха на бесилката, всички си споминиха за неговите думи. Дори суровият представител на власта се замисли. И никой не можа да разбере какво означаваше това последно желание. Беше ли то само каприз на изумел от ужас човек? За всички това остана тъмно като нощем из непознати улици.

Но, може би, мнозина тогава се убедиха колко безпомощен е човека в лицето на смърта!

III

МАЛКАТА ПТИЧКА.

Това беше отдавна, през дните на една хубава пролет, когато птичките безспирно се суетят около своите гнезда. Отвън, под широката и старомодна стреха, безпокойно обикаляха две ластовички. Но техното гнездо беше заето сега от некаква малка сива птичка. Представете си, техното възмущение от такава постъпка . . . И заеха се възмутените ластовички тъй жестоко да кълват малката сива птичка. Но тя лежеше върху своите яйчица и нито искаше да мръдне. Снисхена и разперила малки крилца, тя търпеливо понасяше техните твърди човки и недоволно цвръчеше. И изглеждаше тя тъй настръхнала като да бе готова да се бие с цел свет . . . Тогава ожесточените ластовички извършиха нещо, което смути моето детинско сърдце. В продължение само на два дни